

EL SO DEL SILENCI

Hi havia una vegada, en un poblet poblàs on tots els habitants tenien nas, una bella princesa que es deia Bibbiana. Era la filla del rei Joaquim i de la reina Caterina. Tota la família vivia en un castell immens ple de quadres, flors i altres decoracions.

Un dia, la Bibbiana, farta de netejar el castell i cuidar la seva germana petita, la Nina, va decidir escapar-se de casa. Primer no sabia on anar però més tard va decidir anar pel camí del bosc Arfanyà. Mentre caminava, va cercar una petita cova i va decidir entrar-hi. Estava tot fosc, no podia veure res. De cop i volta va notar un sotrac. La pedra que l'estava aguantant s'havia partit per la meitat.

- Aaaaah! - cridava la Bibbiana mentre queia per un forat negre sense fi.

Després d'haver caigut milions de metres avall, va despertar. No sabia on estava, quina hora era, o si estava conscient. Va decidir obrir els ulls i caminar una mica. Va veure unes cases llunyanes al fons del bell paisatge guarnit de flors, i s'hi va acostar.

- Benvinguda al món del silenci -li va dir un homenet malfargat, amb un filet de veu.

La nena estava en estat de xoc, no sabia si contestar, tampoc sabia si podia obrir la boca i parlar. Llavors va aparèixer un altre home amb una gran corona sobre el cap.

- Bon dia tingui, bella donzella! Felicitats, ets la primera persona a descobrir el gran forat de l'obscuritat i arribar al nostre bonic poblet. Per aquest motiu et coronem reina del món del silenci - va dir l'home gairebé sense veu.

- Estàs de broma, no? - va expressar la noia.

- Shhht! Silenci... Estàs atrapada en aquest món fins que no descobreixis quin és el so del silenci. Ara a regnar el nostre gran poblat - manà l'home amb veu ferma.

En aquell moment el rei li passà la corona a la Bibbiana, i l'acompanyà fins al castell; ara seria seu.

Ella es va passar dies i dies fent favors a la gent. Cada dia intentava escapar d'allà, volia tornar a la normalitat. Volia estar amb la seva família com abans, fer les feines de casa i cuidar la seva germana petita. Havia d'anar a fer reunions

al palau reial gairebé cada dia i també havia de solucionar molts dels problemes que habitualment passaven al poble. Era com un infern estar allà, li era igual que li fessin el menjar, que li triessin la roba, li enllustressin les sabates... La seva recompensa no era res comparat amb el que feia el dia a dia per al poble.

Una tarda, li van demanar que anés a buscar el gos d'una noia del poble que s'havia escapat. Rebuscant pels matolls i herbes, es va adonar que s'havia perdut i no trobava el camí de tornada. Va decidir quedar-se quieta i esperar.

En aquell moment la noia va descobrir quin era el so del silenci: un món immens de llibertat i imaginació.

De sobte es va despertar al seu llit. Tot havia estat un somni creat per la invasió del so del silenci, que li havia fet imaginar un món sense escapatòria.

Marina Puig Tolosa – 1r ESO